

Hemeroteca

Teima 22, 12-19 Maio
1977, p. 43

Verbas mortas

POR ANTON VILLAR PONTE

Houbo un tempo no que chamarse rexionalista aínda significaba algo. Foi nos tempos de Alfredo Brañas e até a constitución das «Irmandades». Logo o rexionalismo ficou nunha verba coase valeira. Hoxe xa sabedes que son rexionalistas tódolos hespañoles, e por decantado tódolos galegos, incluso Bugallal e Riestra. Rexionalismo, pois, é agora unha verba morta se non leva aparelado o adxetivo «integral». E un rexionalismo deste xeito xa pode recibir o nome de nacionalismo. No das descentralizacións administrativas meirandes ou máis pequenas ningún galego deixa de coincidir. E isto non é nada. Pois o mesmo ocorre con outra verba, a verba galeguismo. Coidamos tere sido nós quenos primeiro puxémola en circulación. Foi a pouco de se habere creado as «Irmandades». Galeguismo daquela significaba igual que nazonalismo. Mais esta verba xa hoxe pra nós fica tamén valeira e morta. Non hai politiquiño dos da nosa terra, nin xornal caciquil que se non chame galeguista. ¡Todos galeguistas!

primeira aquela verba pensamos: como o de nacionalismo asusta a moitos aínda en troques de nacionalismo digamos algunhas veces galeguismo. E a cousa terá de ser igual no fondo. En Cataluña hai catalás —cantos nasceron naquela terra— e hai tamén catalanistas. Catalanistas quer decir nacionalistas; pois inventamos a verba galeguista coa mesma equivalencia prós galegos partidarios da autonomía integral con tódalas súas consecuencias.

Mais xa fica dito que agora acá ningún deixa de chamarse galeguista. Rexionalismo e galeguismo, pois, pra nós dende esto carecen de valore. Son verbas mortas e fan falla verbas vivas. Son verbas prós que din moi ocos estas parvadas de comedia: «El regionalismo bien entendido», «el regionalismo sano», «el regionalismo práctico...»

Frases ridículas que tanto nos fan escachar de risa ós nacionalistas.

Cando nós escribimos por vez

Recollido de «Pensamento e sementeira». Páx. 78